

PRESUDA SUDA

5. veljače 1981.(*)

„PDV – Pružanje usluga”

U predmetu 154/80,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u, koji je Sudu uputio Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske, Nizozemska), u postupku koji se vodi pred tim sudom između

Staatssecretaris van Financiën

i

zadruga „Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats GA” u Heinkenszandu,

o tumačenju članka 8. Druge direktive Vijeća od 11. travnja 1967. o usklađivanju zakonodavstava država članica o porezima na promet – struktura i postupci za primjenu zajedničkog sustava poreza na dodanu vrijednost (SL L 71, str. 1303.),

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: P. Pescatore, predsjednik vijeća, A. Touffait i O. Due, suci,

nezavisni odvjetnik: J.-P. Warner,

tajnik: A. Van Houtte,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Presudom od 25. lipnja 1980., koju je Sud zaprimio 2. srpnja 1980., Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske, Nizozemska), uputio je Sudu na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u prethodno pitanje o tumačenju članka 8. Druge direktive Vijeća od 11. travnja 1967. o usklađivanju zakonodavstava država članica o porezima na promet – struktura i postupci za primjenu zajedničkog sustava poreza na dodanu vrijednost (SL L 71, str. 1303.).
- 2 To je pitanje postavljeno u okviru spora između Staatssecretaris van Financiën (Državni tajnik za financije) i poljoprivredne zadruga koja upravlja skladištem krumpira u vezi s

činjenicom da je, s obzirom na to da je odlučila da svojim članovima ne naplati pristojbu za skladištenje krumpira za 1975. i 1976., predmetna udruga smatrala da te usluge ne podliježu plaćanju poreza na promet jer su pružene bez naknade.

3 Međutim, porezna uprava smatrala je da je zadruga svojim članovima ipak naplatila određenu naknadu koja proizlazi iz smanjenja vrijednosti njihovih udjela kao rezultat nenaplate pristojbe za skladištenje za predmetne dvije godine, te je tu naknadu ocijenila kao pristojbu za skladištenje koja se uobičajeno primjenjuje i izdala rješenje o dodatnom obračunu poreza.

4 Zadruga je to rješenje o obračunu poreza uputila Gerechtshof Den Haag (Žalbeni sud u Haagu, Nizozemska) uz tvrdnju da je zadruga, budući da pojam naknade kako je definiran u članku 8. Wet op de omzetbelasting (Zakon o porezu na promet) ima subjektivan karakter, pružila svoje usluge bez naknade jer nije zahtijevala ništa u zamjenu za njih.

5 Gerechtshof (Žalbeni sud) je prihvatio zahtjev i Staatssecretaris van Financiën (Državni tajnik za financije) podnio je žalbu protiv te presude.

6 Kako bi riješio spor, Hoge Raad (Vrhovni sud) uputio je sljedeće pitanje:

„Zadruga nizozemskog prava u skladu sa svojim statutarim ciljem upravlja skladištem za krumpir. Njezini članovi imaju u odnosu na zadrugu pravo i obvezu da svake godine u skladište stave 1 000 kilograma krumpira za svaku potvrdu o udjelima koju je izdala zadruga i koja je u njihovu posjedu u zamjenu za pristojbu za skladištenje koju zadruga određuje svake godine i koja se plaća na kraju sezone. Na temelju odluke zadruge u određenoj godini nije naplaćena pristojba za skladištenje.

Je li u takvom slučaju riječ o naknadi u smislu članka 8. točke (a) Druge direktive?”

7 Tim pitanjem Hoge Raad (Vrhovni sud) u biti pita koje je pravilno tumačenje pojma „naknada” iz članka 8. točke (a) Druge direktive.

8 Na postavljeno pitanje valja odgovoriti uzimajući u obzir sve odredbe Druge direktive.

9 Na početku valja utvrditi da je sporni pojam dio odredbe prava Zajednice u kojoj se ne upućuje na pravo država članica u svrhu određivanja njezina značenja i opsega; iz navedenoga proizlazi da se općenito tumačenje pojma ne može prepustiti diskrecijskoj ovlasti svake države članice.

10 Nadalje, zakonodavac Zajednice vodio je računa o tome da u Prilogu A, koji je u skladu s člankom 20. Druge direktive njezin sastavni dio, u točki 13. koja se odnosi na članak 8. točku (a) pojasni pojam „naknada”, u mjeri u kojoj bi ga trebalo razumjeti u smislu „sve što je primljeno u zamjenu za . . . pružanje usluga, uključujući popratne troškove (ambalaža, prijevoz, osiguranje itd.), odnosno ne samo naplaćene novčane iznose, već i, primjerice, vrijednost robe dobivene u razmjeni ili, u slučaju robe ili usluga koje se isporučuju po nalogu ili u ime javnog tijela, iznos primljene kompenzacije.” [neslužbeni prijevod]

- 11 Zatim valja istaknuti da članak 8. točku (a), u kojoj je definirana osnovica poreza na dodanu vrijednost te u kojoj je pojašnjeno da je osnovica u slučaju pružanja usluga „sve što čini naknadu za pružanje usluga” [neslužbeni prijevod] i kako je gore navedeno, treba usporediti s člankom 2., kojim je propisano da samo „usluge koje porezni obveznik pruža na državnom području zemlje uz plaćanje” [neslužbeni prijevod] podliježu porezu na dodanu vrijednost.
- 12 Prema tomu, pružanje usluga oporezivo je u smislu Druge direktive ako se usluga pruža uz naknadu, pri čemu je porezna osnovica za takvu uslugu sve što čini naknadu za uslugu; stoga mora postojati izravna veza između pružene usluge i primljene naknade, što nije slučaj ako se naknada sastoji od neodređenog smanjenja vrijednosti udjela koje posjeduju članovi zadruge jer se taj gubitak vrijednosti ne može smatrati naknadom koju je primila zadruga kao pružateljica usluga.
- 13 Osim toga, iz uporabe izraza „uz plaćanje” i „sve primljeno u zamjenu” proizlazi, kao prvo, da mora biti moguće naknadu za pružanje usluge iskazati u novcu, što je dodatno potvrđeno člankom 9. Druge direktive, kojim je propisano da se „standardna stopa poreza na dodanu vrijednost određuje [...] . . . u postotku porezne osnovice” [neslužbeni prijevod], odnosno u određenom udjelu onoga što čini naknadu za pružanje usluga, što podrazumijeva da se takva naknada može iskazati u procijenjenom iznosu novca; kao drugo, da je takva naknada subjektivna vrijednost jer je porezna osnovica za pružanje usluga stvarno primljena naknada, a ne vrijednost procijenjena u skladu s objektivnim kriterijima.
- 14 Slijedom toga, pružanje usluga za koje nije primljena određena subjektivna naknada nije pružanje usluga „uz plaćanje” i stoga nije oporezivo u smislu Druge direktive.
- 15 Iz prethodno navedenog proizlazi da ne može biti riječ o naknadi u smislu članka 8. točke (a) Druge direktive Vijeća 67/228 od 11. travnja 1967. u slučaju zadruge koja upravlja skladištem za robu i svojim članovima ne naplaćuje pristojbu za skladištenje za pruženu uslugu.
- 16 Troškovi Komisije Europskih zajednica, koja je podnijela očitovanja Sudu, ne nadoknađuju se. Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka.

Slijedom navedenog,

SUD (drugo vijeće),

odlučujući o pitanju koje mu je presudom od 25. lipnja 1980. uputio Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske, Nizozemska), odlučuje:

Ne može biti riječ o naknadi u smislu članka 8. točke (a) Druge direktive Vijeća 67/228 od 11. travnja 1967. o usklađivanju zakonodavstava država članica o porezima na promet – struktura i postupci za primjenu zajedničkog sustava poreza na dodanu vrijednost (SL L 71, str. 1303.) u slučaju zadruge koja upravlja skladištem za robu i svojim članovima ne naplaćuje pristojbu za skladištenje za pruženu uslugu.

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 5. veljače 1981.

[potpisi]

---

* Jezik postupka: nizozemski

RADNI PRIJEVOD